

Frisse grappen over oude mannetjes

Voorstelling: Hagedissenhuid van Bodil de la Parra door Orkater.
Regie: Matthijs Rümke. Gezien: 4/9 Bellevue, Amsterdam. Aldaar t/m 27/9. Inl (020) 530 5301 of www.orkater.nl

Door WILFRED TAKKEN

Drama over oud, ziek en eenzaam worden, over monkelende oude mannetjes, over mannenvriendschap is er genoeg. De een is onthand nadat zijn vrouw is overleden, de ander wordt ziek en heeft een slecht huwelijk, de derde is vrijgezel en probeert jong te blijven. Ze zijn vrienden, maar kunnen slecht naar elkaar luisteren. Vriendschap betekent vooral dat je elkaar ongehinderd kunt afzeiken. De tragiek is herkenbaar en werkt altijd, maar is ook onderhevig aan enige voorspelbaarheid. Des te

knapper is het van Bodil de la Parra dat ze met haar toneelstuk *Hagedissenhuid* een frisse tekst over oude mannetjes heeft geschreven, met verrassende ingrediënten. Toneelgroep Orkater voert het stuk deze maand op in het Amsterdamse Bellevue, in een eenvoudige doch doeltreffende regie van Matthijs Rümke.

Bij De la Parra zijn de zeventig-plussers geen verburgerlijkte fossielen. Dit moeten de mondige, modern-bejaarde babyboomers zijn waar Sanne Wallis de Vries ons al voor waarschuwde. Vooral Henk, die Hunter genoemd wil worden, zou je hoogstens veertig, vijftig geven. Hij praat doorlopend over neuken, met zijn GSM belt hij naar zijn 98-jarige moeder en bestelt hij de ene hoer na de andere. Hij surft over internet met zijn paarse i-Mac, en op zijn slangenle-

deren schoenen geeft hij een trillende variant op de Moonwalk ten beste. Richard lijkt aanvankelijk wat minder bij de tijd – hij heeft ieder keer assistentie nodig als hij op zijn mobiele telefoon wordt gebeld – maar hij gaat wel alleen naar Tibet, met zijn kaalgeschoren schedel en zijn monniksmantel om. Klaas, de middenfiguur, hangt er een beetje bij. Hij is het meest traditioneel, al moet gezegd dat hij uitstekend voor zichzelf kan zorgen. Hij bakt appeltaarten met gember.

Venijnig vitten de mannen op elkaar. Vooral de onwelriekende schubbenhuidziekte van Richard geeft aanleiding voor veel geestige ruzietjes. Veel ontwikkeling zit er

niet in, *Hagedissenhuid* is meer een verzameling snelle, korte dialogen; een ideale tekst voor doorgewinterde komische acteurs die el-

kaar lekker de loef af kunnen steken.

Die heeft De la Parra dan ook tot haar beschikking. Gijs Scholten van Aschat maakt met zijn warri-ge, verwaide kop een tragische Richard, die zich doorlopend zit te krabben. Porgy Franssen met zijn wat dommige stierenkop maakt van Hunter een schitterende rol. Onuitstaanbaar zelfverzekerd vent hij zijn hedonisme uit, maar hij kan ook hartelijk zijn. Het is natuurlijk irritant dat de body lotion die hij voor de huidziekte van Richard meeneemt, van Hugo Boss moet zijn, maar het is toch attent van hem. De wat minder begaafde Geert Lageveen moet het afleggen tegen deze acteerkanonnen, maar dat past ook wel bij zijn rol van schlemielige familieman, die het uiteindelijk toch het beste voor elkaar heeft.